No. 2167 Zaterdag 18 Juli 1925. 42ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Godsdienst of „vrijheid?"

Zòo ooit dan is in onzen tijd deze vraag — waarin duidelijk de genoemde begrippen als tegenstrijdig aan elkander zijn op te vatten — actueel te noemen.

Het is kenmerkend voor onzen tijd, dat godsdienst nauw verwant heet te wezen met gebondenheid in de engste beteekenis en het los staan daarvan als hoogste vrijheid wordt aangeduid. Ook al manifesteert zich deze vrijheid duidelijk als de meest slaafsche onderworpenheid aan de laagste hartstochten en meest platte bevrediging daarvan. Het hongerend streven naar vrijheid blijkt al te vaak niet anders te wezen dan een zoeken naar moreele ongebondenheid, het ideaal waarnaar een verworden menschheid hunkert met al de brute kracht van het animale in haar dualistische structuur.

Er behoort dan ook moed toe om in dezen tijd openlijk voor godsdienst uit te komen in de beleving daarvan en de erkenning zijner ethische en cultureele kracht.

Des te grooter waarde is er dan ook te hechten aan een openlijk partij kiezen voor den godsdienst, vooral wanneer dit geschiedt door mannen van aanzien en gezag, leiders van volken, die van zeer nabij den invloed van godsdienst op de massa kunnen nagaan en tot op groote diepte peilen.

In Engeland leverde hiertoe begin Maart Sir WILLIAM JOHNSON—HICKS, Secretaris van het Departement van Binnenlandsche Zaken, een belangrijke bijdrage.

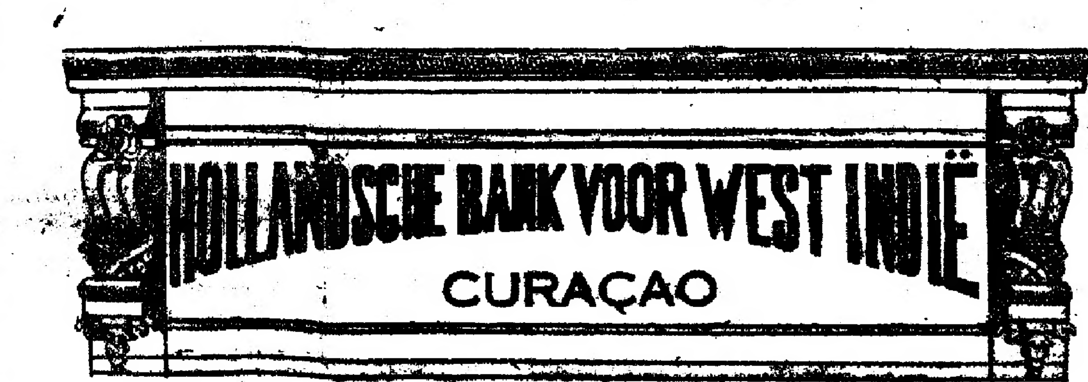
Onder de Londensche politiebeambten bestaat er een Katholieke vereeniging, welke zich o. m. ten doel stelt het geloof en de Christelijke zeden onder hare leden levendig te houden. In de eerste dagen van Maart gaf deze vereeniging haar jaarlijksch feestmaal, waartoe nagenoeg 700 personen waren uitgenoodigd.

Onder de aanzittenden waren ook Z.Em. Kardinaal BOURNE, Aartsbisschop van Westminster en Sir JOHNSON.

Bij deze gelegenheid hield deze laatste een buitengewoon merkwaardige rede, waarin hij met opmerkelijke vrijmoedigheid het volgende zeide:

„Men heeft mij de opmerking gemaakt, hoe ik als protestant aan een feestmaal van Katholieken kon deelnemen. Ik heb geantwoord: Ik geef er de voorkeur aan, dat een man goed Katholiek, goed protestant of goed Israëliet is, dan dat hij geen godsdienst heeft. Ik wensch deze bloeiende vereeniging den besten voorspoed. Ik wensch, dat alle Katholieke politiebeamten lid worden van deze vereeniging, en alle leden verbonden zijn door iets meer dan trouw aan het wapen, door iets meer dan trouw aan den Vorst, nl. ook door trouw jegens God. Ieder lid van deze vereeniging heeft als het ware een pand gegeven aan het vaderland; hij is een man, die zichtbaar geteekend is; door toe te treden tot deze vereeniging heeft hij voor de wereld verklaard, dat hij gelooft in den Katholieken godsdienst. En het geloof in den godsdienst beteekent de naleving der voorschriften, de vervulling der plichten, de aanvaarding van de verantwoordelijkheid, welke alle de godsdienst hem oplegt. De leden kunnen niet handelen zooals hun ambtgenooten, die niet tot de vereeniging behooren, zouden kunnen handelen. Daar zijn zaken, welke niet verboden zijn bij de Wet, maar toch niet betamen aan wie bijzondere verplichtingen hebben. De Katholieken hebben de verplichting aangegaan om zich niet te begeven waarheen godsdienstige mannen niet moeten gaan. Het is juist de aanhankelijkheid aan uw geloof, welke een waarborg biedt voor uw trouw aan de Kroon. Men kan geen grootere zekerheid stellen voor zijn trouw jegens Koning en Vaderland dan de aanhankelijkheid jegens God."

Deze uitspraak, die van onpartijdigheid getuigt en van goed inzicht tevens mag wel in wijder kring bekend gemaakt worden. Zij bewijst dat, ook door het burgerlijk gezag wordt ingezien, dat de katholieke godsdienst de beste prikkel is voor een goed zedelijk leven, de sterkste rem om inmoreele excessen tegen te gaan: Voor politiebeambten zeker wel een allereerste vereischte. Doch wie iets weer dan enkel de oppervlakte ziet, zal dan tevens wel begrijpen, dat men zich dan niet enkel men den *naam* van Katholiek mag tevreden stellen doch ook met de daad zijn godsdienst moet beleven en in toepassing brengen.

Het Plan-Molengraaff.

I.

Reeds sedert de behandeling der laatste begrooting door de Kol. Raad stond op ons program, eenige artikelen te schrijven over bovenstaand onderwerp, over het plan-MOLENGRAAFF, den aanleg van een waterleiding voor onze stad en onze haven. Allerlei andere stoffen hebben ons tot nu daarvan teruggehouden.

Dezer dagen werden onze gedachten plotseling met een ruk weer op dit plan teruggevoerd. Het was naar aanleiding, dat een jong energiek Hollander, hier verblijvend ons de vraag stelde: „Vindt U het geen schande dat Curaçao nog niet eens een waterleiding heeft?"

Tegenover de voortvarendheid van dezen Hollander, die zeker den omvang van dit moeielijk probleem niet doorschouwd heeft, staat het talmen van den Kol. Raad, die huiverig is om een beslissing te nemen, altijd onzeker en in twijfel of er niet nog een betere oplossing voor dit vraagstuk te vinden is dan door den Heer Molengraaff is voorgesteld.

Wij kiezen liever den gulden middenweg.

Noch ondoordachte overijling, noch besluitenloosheid heeft voor ons eenige bekoring.

De groote bezwaren aan de oplossing van dit probleem verbonden eischen zeker dat men nauwgezet alles wikt en weegt en met omzichtigheid te werk gaat. Maar de steeds meer dringende eischen van hygiene, economie, volksgezondheid, scheepvaart enz. maken van den anderen kant dat de oplossing niet langer kan en mag worden uitgesteld. Het betere is dikwijls, en ook hier, de vijand van het goede. Door altijd maar naar het speculatief betere te blijven zoeken, wordt het goede en noodzakelijke verwaarloosd en uitgesteld.

Om ons bij Holland alleen te bepalen, is het een feit, dat daar alle groote steden niet alleen, maar ook de meeste kleinere tegenwoordig een waterleiding rijk zijn. Zelfs heele kleine gemeenten, dikwijls vele in combinatie met elkander, hebben voor gemeenschappelijke rekening een waterleiding aangelegd wanneer de kosten voor een enkele alleen te groot en te drukkend waren. Nog onlangs lazen we van een drietal plattelands-gemeenten, waar voor gezamenlijke rekening een waterleiding zal tot stand komen en waar het water voor ± 9 cent per M3 zal kunnen geleverd worden.

Die luttele prijs alleen reeds zegt voldoende, hoe geheel anders, hoe veel gemakkelijker in Holland een waterleiding tot stand komt, en hoeveel bezwaren en moeielijkheden hier moeten doorworsteld en opgelost worden, waar het water gemiddeld wel niet goedkooper dan voor 2.50 fl per M3 zal kunnen geleverd worden.

Er zijn maar weinig plaatsen in het Moederland, waar door boring niet een z.g.n. *prise d'eau* kan verkregen worden met een overvloed van goed drinkbaar water. Dat is hier ten eenenmale uitgesloten. De formatie van den Curaçaoschen bodem verschilt in alle opzichten van die van Holland. Noch door Norton-pompen, noch door artesische putten bestaat hier de mogelijkheid een *prise d'eau* te krijgen, die en de noodige kwantiteit en de vereischte kwaliteit van goed drinkwater voor een stadswaterleiding zal kunnen leveren.

Curaçao moet zich dus op een andere wijze *behelpen*. Doch de resultaten zullen ook bij de *best mogelijke* waterleiding hier altijd vèr beneden die van een *zelfs middelmatige* Hollandsche waterleiding blijven.

Curaçao zal zijn voorraad water altijd moeten ontleenen aan regenwater, hetzij dit opgevangen wordt in regenbakken, hetzij dit op de aarde neergevallen, door de aardlagen opgezogen en in den ondergrond opgespaard, weer door middel van gegraven putten of van een door de natuur gevormde fontein of bron, zooals op *Hato*, weer aan de oppervlakte komt.

Wanneer *al* het regenwater, wat hier in den loop van een jaar of van vele jaren achtereen neervalt, kon opgevangen of in den bodem, met behoud van zijn goede kwaliteit van zuiver drinkwater, kon verzameld en opgespaard worden, zou de kwestie veel gemakkelijker worden.

Doch het meeste water stroomt hier of wel langs de rooien naar zee en gaat verloren, of zakt door poreuze aardlagen in den ondergrond weg en kan niet meer worden teruggevonden, omdat het ten laatste ook weer een uitweg naar zee gevonden heeft.

En zelfs dáár waar het in putten in voldoende hoeveelheid bijeenvloeit, gebeurt het meestal, dat dit zakwater in de aardlagen in meerdere of mindere mate verzadigd wordt van kalkzouten, die het ongeschikt maken voor drinkwater, dikwijls zelfs voor waschwater of voor voeding der ketels van stoommachines.

Ziedaar de verschilpunten van een *prise d'eau* hier in onze kolonie met die in Holland. Ziedaar tevens de essentieele moeielijkheden, waarop tot nu toe de aanleg van een waterleiding voor onze stad is afgestuit. Ziedaar ook de bezwaren, die hier moe-

ROME

Ik heb in Rome een neef ontmoet, die in hetzelfde hotel logeert als ik. Hij heeft mij een goede reis gewenscht toen ik *per auto* de Mooksche baan van uit Nijmegen opkoerste en vele dagen eerder dan ik is hij in Rome aangekomen.

Gij reist modern, zegt hij, maar ik moderner.

Hij is van Amsterdam naar Bazel gevlogen, met een vliegtuig van de *Koninkijke Luchtvaartmaatschappij*, heeft in Bazel dadelijk den trein genomen naar Milaan en is den volgenden dag doorgestoomd naar Rome. Hij schijnt erg in z'n nopjes, dat hij hierover 'n beetje opscheppen kan, want elke tien minuten herbegint bij over zijn vliegtocht en over die prachtige aansluiting vlak erop: Bazel—Milaan.

Ik heb echter achteraf gehoord, dat hij verschrikkelijk luchtziek is geweest, half dood in Bazel en voor 'n kwart levend in Milaan is aangekomen. Maar hij heeft gelijk, dat hij daarover maar niet praat.

Mijn neef, die al 'n paar dagen in Rome was, vóór wij er aankwamen, had al veel te vertellen en mee te deelen. Den eersten avond, dat wij op het terras achter ons *Hotel de Russie* zaten, het gezicht op den fraaien Pincio-heuvel, waar het mondaine verkeer van Rome ons voorbijtrok, gaf hij allerlei goedgemeende onderrichtingen, waarvan wij er enkele al meer hadden gehoord.

Bijvoorbeeld dat de grootte der St. Pieterskerk je tegenvalt, als je voor 't eerst binnenkomt. Je hebt dan geen denkbeeld van de geweldige afmetingen noch van de verhoudingen der onderdeelen. Dan moet je opletten en gaan meten. Mijn neef had verschillende getallen en maten in het hoofd, zelfs bezat hij 'n plattegrond van de St. Pieter, waarop met kruisjes aangegeven stond, hoeveel plaats de St. Jan van 's Hertogenbosch in de reusachtige oppervlakte der St. Pieter zou innemen. Zij kon haast geheel verdwijnen onder den koepel; heb ik 't goed onthouden, dan meet de St. Pieter 15½ duizend vierkante meter en de Bossche St. Jan vijf duizend. Toen neef echter zei, dat een wijwatersbak zoo groot was als de vijver van 't Hunnerpark, behoefde hij er niet aan toe te voegen, dat hij maar 'n grap bedoeld had.

Maar allengs nam het gesprek een anderen draai en kreeg ik een vaag vermoeden, dat het mijn neef niet al te goed in Rome beviel. De stad bood hem minder, dan hij verwacht had. Een bezoek aan Rome, dat heeft van zijn kinderjaren af als het mooiste en het meest begeerenswaardige in onze verbeelding geleefd. Wij zijn opgegroeid in den tijd, dat Schaepman in Nederland geestdrift wekte voor alles wat schoon en verheven was in onze Leer en Rome was voor hem het brandpunt; voor Rome hebben wij in onze jeugd een heilige vereering ingedronken en naar Rome heeft altijd een sterk verlangen in onze harten geleefd.

Maar mijn neef scheen niet geheel voldaan. Hij kon niet goed aarden in de hoofdstad der christenheid. Hij had de St. Pieter begroet en vele bizonderheden ervan kende hij uit zijn hoofd; hij was afgedaald in de catacomben en een prachtcollectie van afbeeldingen had hij eruit meegebracht; hij wist met geestdrift te verhalen van het geweldige bouwwerk der St. Pieter en interessante bizonderheden te verhalen van de catacomben, maar in den grond waren zijn verwachtingen niet bevredigd.

Ik bemerkte dat, omdat hij maar telkens weer over de stad Rome begon. Over de moderne stad, wel te verstaan. De stad van het moderne verkeer en de hoofdstad van het nieuwe Italië. Die was hem tegengevallen. Hij vond ze druk, roezemoezig, en hij had ook wel oog voor een enkele mooie boulevard, welke ze hier Corso heeten, en de Pincio vond hij schilderachtig en op sommige momenten van den dag, als het volle leven er bruischt, de luxe auto's er rondtoeren en de vreemdelingen in hun verschillende kleederdrachten de hotels vulden, vond hij ze zelfs boeiend, maar voor het overige.... er is nauwelijks een gezellig zitje. Parijs, dat was een gezellige stad en Londen, dat had hem geïmponeerd.

Ik vertelde hem van een vriend, wiens zoon in Rome een doctorstitel had gehaald en die aan zijn vader en zijn Bisschop als gunst had gevraagd nog een jaar in Rome te mogen blijven om de stad te kunnen zien. Een vol jaar. Een jonge man, die drie jaar in Rome had gestudeerd, vraagt als gunst er nog een jaar te mogen blijven om de stad te leeren kennen.

Dat zijn twee uitersten, waartusschen nog een middenweg ligt. Mijn neef had gelijk, toen hij zeide, dat ik hem met dien jongen doctor, die het historische Rome, het heidensche en het christelijke in zijn gansche ontwikkeling blijkbaar wenschte te bestudeeren, — dat ik hem met dezen niet moest vergelijken; hij was niet eens klassiek gevormd en wat zeiden hem al die heidensche dingen? Naar het Forum zou hij niet eens gaan. Alleen het Colosseum wenschte hij te zien, omdat hij *Quo vadis* had gelezen en zijn zoon, die op het gymnasium studeert, er een afbeelding van gevraagd had.

Hij behoort overigens tot de ontwikkelde menschen en hij meende genoeg van Rome gehoord en gelezen te hebben om er te kunnen vinden wat hij er zocht.

Wat zocht hij er?

Het was de priester van ons gezelschap, die deze vraag plots stelde.

Maar mijn neef gaf er slechts een vaag en verward antwoord op en ik was blij, dat hij in 't bizonder voor dat antwoord was uitgekozen. Wat zochten wij in Rome? Wat had ons erheen gevoerd? Wat hoopten wij er te vinden en in welke gesteltenis waren wij op reis gegaan? Waren wij uit de roes des levens op reis gestapt naar de Eeuwige Stad, of hadden wij te voren bewust een doel gevormd voor deze reis?

Het is niet noodig, vervolgde de priester, dat gij klassiek ontwikkeld zijt om in een bezoek aan Rome voldoening te vinden. Zeker, gij profiteert maar half, die er niets van weet. Maar talrijke boeken en boekjes helpen U op weg, — denkt ge, dat een dokter of advocaat, die dertig jaar geleden zijn antiquiteiten leerde op het gymnasium, zonder eenige opfrissching van zijn geheugen naar Rome gaat?

Hoe meer men van Rome's geschiedenis kent, hoe interessanter het bezoek aan Rome wordt.

Maar er zijn hoofdzaken en er zijn bijkomstigheden.

De hoofdzaak is, dat gij gelooft en dat gij de reis naar Rome maakt, geïnspireerd door uw Geloof.

Gij moet niet op de allereerste plaats naar de St. Pieter gaan om te zien hoe groot die kerk wel is, hoe geweldig hare lijnen en hoe heerlijk de kunstgewrochten, welke er door de godsvrucht van Paus en geloovigen in opgericht zijn, maar om uw Geloof te bevestigen en te versterken, om er één te zijn met de millioenen katholieken, die sinds Constantijn op deze plaats hun Geloof hebben beleden en de volharding afgesmeekt. Hier liggen 15 Pausen begraven, die gemarteld zijn voor het Geloof en 22, die als beleiders zijn heiligverklaard; hier wordt, door brons omvat, de eerste bisschoppelijke zetel onzer Kerk bewaard; hier herhaalt in de eeuwen het gebeente van St. Petrus — (en daarom spreekt men van de „confessie", letterlijk de belijdenis van St. Petrus) wat eens de levende Apostel heeft beleden aan de voeten van Jesus, dat Hij de Christus is, de Zoon van den levenden God; hier rusten zij naast elkaar, Petrus, de eerste Paus en Paulus, het eerste genie van het christendom, hier staan wij bij den oorsprong der heilige Roomsch-Katholieke Kerk, door welke wij tot God hopen te komen in eeuwigheid.

Men behoeft de gansche geschiedenis der R.K. Kerk niet te kennen om te gevoelen welk een geloofsdaad deze grootsche bouw der St. Pieter op zich zelf al is; men moet wel van steen zijn, als men onder dezen geweldigen koepel, schepping van de meesters Bramante en Michel Angelo, geen besef van de kracht dezer geloofsdaad krijgt.

ten overwonnen worden.

Zelfs zonder dat bezwaar van een goede *prise d'eau* blijven er hier nog andere moeielijkheden te overwinnen, waarmede men in Holland in het geheel geen rekening behoeft te houden. Zoo b.v. dat hier de pijpleiding door een heuvelachtige streek moet gelegd worden, waardoor de aanleg ten zeerste bemoeielijkt wordt en de exploitatiekosten aanmerkelijk stijgen.

Als men zich blind staart op al deze moeielijkheden en zich eenvoudig er toe bepaalt de handen in den schoot te leggen, zal zoo'n waterleiding voor onze stad wel altijd tot de *pia vota* blijven behooren.

Dan zal tot in eeuwige dagen ons datzelfde woord steeds voor de voeten geworpen worden: „Is het geen schande, dat Curaçao nog niet eens een waterleiding heeft?"

Na lezing van het bovenstaande zal de genoemde Hollander voortaan wel minder hard van leer trekken en naar wij hopen, het geen *schande* meer vinden, hoogstens *jammer*, dat onze stad nog geen waterleiding heeft.

* * *

Voor wie minder bekend is met onze plaatselijke toestanden en geschiedenis, kan het toch tot verruiming van zijn blik wel van belang zijn te weten, welke pogingen er vroeger zijn aangewend om onze stad van water te voorzien.

Bij Publicatieblad No. 26 van 1891 werden er regelen en condities vastgesteld voor concessies tot exploitatie van artesische putten. Bij Gouvernementsbesluit van 20 Juni 1893 No. 385 werd aan den Amerikaan L. B. SMITH voor 25 jaar concessie gegeven „met uitsluiting van anderen" tot het boren van artesische putten. Doch de Heer SMITH maakte met zijn gebrekkige technische en finantieele middelen alleen gewone grondputten op Alabama en daar in den omtrek tegenover *Welgelegen*. Het pompstation werd opgericht meer Oostelijk langs den weg. Doch het water kon wegens zijn hardheid onmogelijk voor drinkwater dienen. Toch werd een pijpleiding naar de stad gelegd. Alleen als badwater en spoelwater voor de W. C.s vond het aftrek.

In 1902 werd door het Gouvernement een nieuwe concessie verleend voor 25 jaar tot het exploiteeren van artesische putten. Van de resultaten heeft echter niemand ooit iets vernomen.

Ook op de groote bijeenkomst op de bovenzaal van de Club *„Gezelligheid"* op 19 Mei 1903 gehouden, waar het Kamerlid H. VAN KOL als spreker optrad, kwam deze kwestie ter sprake. Men stond ietwat wantrouwend tegenover de aanbiedingen van Amerikaansche fabrikanten van boortoestellen, die beweerden dat hier zeker met goed resultaat artesische putten zouden kunnen geboord worden, omdat men voorzag dat zij eerder hun eigen zak wenschten te bevoordeelen dan onze belangen te dienen. De uitspraak van den geoloog Prof. K. MARTIN van Leiden, die in Januari en Februari 1885 onze eilanden bezocht, was zeer ontmoedigend, daar zijn oordeel luidde: „Zur Anlage von artesischen Brunnen, welke auf den Inseln so sehr gewünscht wird, liefert die Kreideformation — die einzige, welche überhaupt in Betracht kommen könnte-jeden falls keine Handhabe, ihre zusammengestauchten und verworfenen Schichten, welche mit complicirter Lagerung tiefe Zerklüftung verbinden, müssen jeden Gedanken daran sofort zurückdrängen." *(Geologische Studiën über Niederländisch West-Indiën* 1888 bl. 115).

Desondanks werd op de Curaçaosche begrooting van 1904 en 1905 een post van fl 10.000 gebracht voor aanschaffing van boormachines en voor werken tot waterverschaffing te verrichten door de toenmalige Landbouw-Maatschappij alhier. Van dezen post is echter nooit gebruik gemaakt. Er werden geen boringen verricht, evenmin de daarvoor benoodigde boormachines besteld.

Een poging, die meer succes had, geschiedde door de firma S. E. L. MADURO & SONS. Deze was intusschen eigenares geworden van de concessie en de waterwerken van den Amerikaan SMITH. In 1911 bracht zij in het Pompstation ten westen van *Plantersrust* een installatie tot stand tot het destilleeren van het harde water uit de putten van Alabama.

Deze installatie heeft een paar jaar met uitstekend resultaat gewerkt en leverde chemisch zuiver water, dat voor drinkwater onberispelijk en ook voor alle andere doeleinden geschikt was. Het water werd in de bestaande pijpleiding geperst en iedereen kon zich daarbij aansluiten. Dit water werd tegen 5 cts. per blik van 18 L. geleverd. De exploitatie van deze waterdestilleerderij had ook deze goede zijde dat in dien tijd ook regenwater nooit duurder dan voor 5 cts. per blik verkocht werd.

Het is ten zeerste te betreuren dat deze onderneming werd stopgezet. De reden daarvan was dat de distilleerketels door den aanslag van ketelsteen, tengevolge van de hardheid van het water (kalkzouten), totaal onbruikbaar en bedorven werden.

Bij deze pogingen is het gebleven. In een volgend artikel zullen we nader zien, hoe het plan-Molengraaff heeft getracht de moeielijkheden op te lossen.

Katholieke Liefdadigheid.

Kort na den grooten oorlog werd door Mgr. A. F. DIEPEN, bisschop van 's Hertogenbosch in Holland het *Huisvestingscomité* opgericht met het doel katholieke kinderen uit Duitschland, Oostenrijk en Hongarije, die door gebrek aan voedsel en kleeding geheel onderkomen waren, in Holland te doen opnemen en opvoeden. Het resultaat van die liefdedaad is geweest, dat ongeveer 30.000 kinderen werden opgenomen en liefderijk verpleegd. Bij hun terugkeer naar hun vaderland werden deze kinderen nog in nieuwe kleeren gestoken en met *Liebesgaben* overladen.

Daarenboven zijn in dien tijd door dit Comitté nog 400 wagons, elk van 10.000 K.G. inhoud, met aardappelen, boonen en allerlei andere voedingsmiddelen en kleeren, alles door de Katholieken van Holland bijeengebracht naar Oostenrijk en Hongarije verzonden.

In het geheel werd door de Katholieken van Nederland aan dezen liefdedienst ongeveer 17 millioen gld. ten koste gelegd.

Bij gelegenheid dat Mgr. DIEPEN van zijn reis naar Rome terugkeerde, bezocht Z.D.H. ook de hoofdstad Weenen en werd door de autoriteiten en de Katholieke bevolking deze gelegenheid aangegrepen, om hun weldoener een grootsche hulde te brengen.

De Weensche *„Reichspost"* geeft een uitvoerig relaas omtrent de huldiging, die den bisschop van 's Hertogenbosch, Mgr. A. F. DIEPEN, bij zijn bezoek aan de Oostenrijksche hoofdstad door de katholieke Weeners bereid is.

Een talrijke schare — zoowel volwassenen als kinderen — was in het aartsbisschoppelijk paleis te Weenen bijeen gekomen.

In de consistoriezaal verschenen de leidende personen van Kerk en Staat, o. a. kardinaal Piffl, aartsbisschop van Weenen; bisschop Seydl en het gezamenlijk domkapittel, talrijke kloostereversten en Weensche pastoors, vertegenwoordigers van tal van katholieke charitatieve organisaties; bondskanselier dr. Ramek, de ex-kanselier mgr. Seipel; de kommissarisgeneraal voor Oostenrijk, mr. Zimmerman; de Nederlandsche gezant, jhr. W. M. van Weede van Berencamp; de ex-ministers dr. Pauer en Schmitz; Landeshauptmann dr. Buresch, de sektie-chef dr. Loebenstein als vertegenwoordiger van den minister van onderwijs; sektie-chef dr. Helly voor het ministerie voor sociale aangelegenheden; de hof- en ministeriaalraden, dr. Kammel, dr. Lieger, dr. Pultar, dr. Geissberger en dr. Seidl., sektieraad baron Wimmer; vice-burgemeester Hoss, het vrouwelijke gemeenteraadslid, mevr. dr. Motzko; de gemeenteraadsleden Paulitschke en Uebelhör en verder prinses Metternich, gravin Hartig, barones Dangelmann, prof. Peterlini en anderen.

In zijn begroetingsrede zeide kardinaal Piffl:

„Verleden jaar had ik gelegenheid, op Holland's grondgebied zelf Uwe Doorluchtige Hoogwaardigheid hartelijk te danken voor de vele en groote offers, die het volk van Nederland voor ons, Oostenrijkers, hijzonder voor de kinderen van Oostenrijk, in den moeilijksten tijd van ons zwaarbeproefde vaderland heeft gebracht. Ik verheug mij, gelegenheid te hebben, Uwe Doorluchtige Hoogwaardigheid op Oostenrijks grond welkom te mogen heeten en U opnieuw den diepen en hartelijken dank te betuigen, dien u zelf als apostel der charitas en de onder uw leiding staande katholieken in Nederland verdienen.

Aanvaard U dezen dank met de in Oostenrijk gebruikelijken groet: „God vergelde 't u!"

Daarna nam bondskanselier dr. Ramek het woord:

„De woorden van Zijne Eminentie" aldus spreker, „komen ons allen uit het hart. Wij verheugen ons, dat Uwe Doorluchtige Hoogwaardigheid in ons midden gekomen is, dat we gelegenheid hebben, U dank te brengen, zij het slechts in woorden, voor al het goede, dat op Uw initiatief en door Uwe rusteloose persoonlijke medewerking het volk van Nederland aan het Oostenrijksche volk heeft gedaan.

Dadelijk na de ineenzinking van Oostenrijk hebt U zich aan het hoofd van een Hollandsch hulpcomité voor Oostenrijk gesteld. Veel weldaden en veel zegen zijn ons toegevloeid.

Ongeveer 30.000 kinderen zijn bij Nederlandsche families ondergebracht, zijn daar verpleegd en gevoed in een tijd, dat ons volk in den grootsten nood verkeerde. Vele wagons levensmiddelen zijn door de actie van Uwe Doorluchtige Hoogwaardigheid ons land binnengekomen.

De harten van Oostenrijk en Holland hebben in edele humaniteit en liefde elkaar gevonden. Wij, Katholieken, en de Katholieken van Nederland zijn eén geworden. Aanvaard U den hartelijken dank van den Staat en de bondsregeering en aanvaard U den dank, dien de bondspresident door mijn mond U aanbiedt."

Bondskanselier dr. Ramek overhandigde bij deze woorden aan Mgr. Diepen het gouden eereteeken der Republiek. De aanwezigen gaven door luide bijvalsbetuigingen blijk van hun hartelijke instemming met deze onderscheiding.

Daarna hielden vice-burgemeester Hoss en dr. Giese toespraken, waarin zij namens de Weensche bevolking en namens de Katholieke charitasvereenigingen van Weenen hun dank betuigden.

Vervolgens nam Mgr. Diepen het woord om voor de hem betoonde hulde te danken.

„Ik ben ten zeerste geroerd", aldus Mgr. Diepen, „door den dank, dien mij heden door de aanzienlijkste personen van Oostenrijk betuigd is, ook voor de hooge onderscheiding, die ik van de Regeering ontvangen heb.

Ik echter dank u voor datgene, wat Oostenrijk aan Holland heeft gedaan, n.l. dat u ons uw liefste panden en hoogste goed hebt toevertrouwd,- den grootsten schat, dien gij bezit: uwe kinderen.

Wij hebben gedaan wat wij konden om dezen schat te bewaren en wij ben ons beijverd, deze kinderen aan hun ouders en aan dit land terug te geven als goede kinderen, die eenmaal de trots van Ostenrijk en de Kerk kunnen worden.

En ik verzeker u, dat tusschen Oostenrijk en Nederland ook in de toekomst een band van ware christelijke liefde zal bestaan en dat wij ons steeds zullen verheugen, wanneer het Oostenrijk, zijn Kerk en den Staat goed gaat.

Ik ken de Duitsche taal niet goed genoeg om alles precies uit te drukken. Maar mijn hart zegt: Wij moeten Oostenrijk danken, dat het ons zijn kinderen gegeven heeft. Ik hoop, dat de toestanden in Oostenrijk zoo mogen veranderen, dat met vreugde op den nood van vroeger dagen kan worden teruggezien, dat een blij, rijk Oostenrijk, moge opstaan en gelukkig zijn. Ik zal aan den goeden God mijn gebeden voor Oostenrijk opdragen. Mijn hart klopt voor Oostenrijk en u zult mij toestaan, dat ik uitroep: „Leve Oostenrijk, leve Holland!

De vergadering stemde ontroerd met een driewerf „hoch" in.

Daarop werden den bisschop de aanwezige vertegenwoordigers van Katholiek Weenen voorgesteld.

Intusschen hadden zich vóór het aartsbisschopelijk paleis de kinderen der Katholieke onderwijsinrichtingen opgesteld. De kleinen waren met bloemen getooid.

Op een rijkversierd podium namen kardinaal Piffl en aan zijn rechterhand Mgr. Diepen plaats.

De zangvereeniging *Dreizehnlinden* en de muziekkapel Pfleger zorgden voor de muzikale opluistering der kinderhulde.

Twee kinderen hielden in het Hollandsch een toespraak, waarna het Nederlandsche volkslied gezongen werd.

Hierop hield *„Karitasdirektor"*, dr. v. Tongelen een rede, waarin spr. den bisschop verzocht, bij de weldoeners in Nederland de tolk te zijn van de gevoelens van dankbaarheid, liefde en aanhankelijkheid der Oostenrijksche kinderen en den pleegouders de verzekering te geven, dat de Oostenrijksche pleegkinderen zich vooral door trouwe plichtsvervulling tegenover Kerk en godsdienst dankbaar zullen toonen voor al het goede, dat hun in Holland ten deel gevallen is.

Opnieuw nam nu Mgr. Diepen het woord om diepgeroerd te danken voor deze huldiging. Hij bracht den kinderen de groeten over der Nederlandsche pleegouders, die zich voor hun pleegkinderen nog interesseeren.

„Ik bid den Kindervriend in den hemel," aldus eindide Mgr. Diepen, „dat Hij den zegen, dien ik met toestemming van Zijne Eminentie zal geven uit den hemel op u moge doen nederdalen."

Knielend ontvingen de aanwezigen den zegen, waarna een lied ter eere van het H. Hart werd gezongen.

Vóór hun heengaan defileerden de kinderen voor den hoogen gast, die ontroerd tal van bloemenruikers in ontvangst nam.

De spaarzame President

President COOLIDGE heeft als zoovele Amerikanen, die tot aanzien zijn gekomen, een jeugd gehad, die hem de waarde en de plicht der spaarzaamheid heeft ingescherpt. En Coolidge schroomt geenszins, daar ook rond voor uit te komen. Thans heeft hij zijn aandacht gewijd aan de zorgelooze spilzucht die er blijkt te heerschen onder het dienstpersoneel van het *Witte Huis*. Er worden te veel handdoeken vuil gemaakt, te veel linnen gebruikt, te veel electrische stroom verspild, te veel boenwas weggewreven enz. Ook de zeep verdwijnt er in belachelijke hoeveelheden. Daar heeft thans de President eens zijn persoonlijke aandacht over laten gaan; en hij heeft niet enkel het dienstpersoneel tot spaarzaamheid aangemaand. Ook de particuliere secretarissen kregen een duidelijken wenk: er verdwijnt te veel papier, te veel inkt, pennen en dergelijke. De secretarissen van Coolidge weten nu voortaan, dat zij hun papier aan twee kanten te beschrijven hebben!

Het is een van Coolidge's stokpaardjes, dat elk gezin dient te leven binnen de grens zijner inkomsten, ieder mensch, elk gezin dient niet enkel te leven naar zijn middelen, doch ook is sparen plicht, zoowel voor het individu als voor het gezin.

Dezelfde President van de groote Amerikaansche Republiek heeft bij de aanvaarding van zijn ambt en door zijn woord en door zijn handelwijze aan de bestuurders der volkeren — d.z.w. de Hoofden en de Wetgevende Machten — lessen gegeven, welke verdienen ook ten onzent bekend gemaakt te worden.

Hij drong er met den grootsten nadruk op aan om de nationale soberheid te betrachten en aldus tot belasting-verlaging te komen.

„Ik ben — zeide hij — voor een politiek van bezuiniging, niet omdat ik geld wil sparen, maar omdat ik het volk wil sparen. De mannen en vrouwen in dit land, die hard werken, zijn degenen, die de kosten der regeering dragen. Elke dollar, die wij verspillen, beteekent, dat hun bestaan zooveel soberder moet zijn. Elke dollar, die wij voorzichtig besparen, beteekent, dat hun bestaan zooveel beter zal worden"

Een nuchter, maar een waar woord.

De bevolking — d.w.z. op de eerste plaats volgens President Coolidge „de mannen en de vrouwen in dit land, die hard werken en de kosten der regeeringen dragen" — zal er wel bij varen.

Plan voor een tunnel, als oeververbinding van onze haven.

Een onbekende, veel te bescheiden inzender J. zond ons, onder bovenstaanden titel, het volgende artikel, met verzoek het aan onzen medewerker JAN PAUL op te zenden, of het bij gelegenheid in ons blad op te nemen Aan welk verzoek wij hier volgaarne voldoen:

„Het plan bestaat hierin om den tunnel aan de Overzijde een begin te laten nemen op een te vormen plein op de open plek in de buurt van het perceel genaamd „Vivir Contento".

Door aankoop en wegruimen van enkele perceelen, om bedoeld plein te kunnen vormen en een flinken doortocht naar de Breede Straat te hebben, zal men een degelijken en geriefelijken ingang naar den tunnel aan deze zijde kunnen maken.

De ingang aan de Punda-zijde komt dan op een plek ergens in de buurt van den winkel van de Heeren M. & J. Cardoze, op het Wilhelminaplein, of iets verderop, ten Oosten van de muziektent op genoemd plein. Voor het gerief van ingaande voertuigen, in het algemeen, zou het eerste natuurlijk den voorrang moeten hebben, indien mogelijk.

De tunnel zal ongeveer de breedte van onze Koningin Emma brug hebben, met zijpaden voor voetgangers, en een geweif hetzij van cementwerk of misschien nog beter, met een bepantsering van staal, belgeen door bevoegde ingenieurs uitgemaakt zal moeten worden.

Indien eenigszins mogelijk, zullen aan de beide oevers, bij den Waterkant, aan beide zijden van den tunnel, trappen naar beneden moeten leiden, een voor ingaande en een voor uitgaande voetgangers, teneinde het gebruik van dien verkeersweg nog geriefelijker te maken.

Naar gelang het verkeer zulks eischte, zouden, voor eene snellere verbinding tusschen de twee uiteinden, een paar autobussen op sporen kunnen loopen, waarvan haast hebbende personen, die den tunnel gebruiken, desgewenscht, gebruik zouden kunnen maken.

Dat aan voorgenoemd in het leven te roepen plein, aan de Overzijde, den naam van „Hendrikplein" dient gegeven te worden, ligt voor de hand."

Naschrift der Redactie. In plaats van de breedte van dien tunnel zoo krap af te meten tot de tegenwoordige breedte van onze Kon. Emmabrug, zoude het toch zeker wel raadzaam zijn de dubbele breedte te nemen.

De voorstanders van zoo'n tunnel schijnen meer oog te hebben voor de ideale oplossing van het vraagstuk van onze oeververbinding, dan zich een helder idee te vormen omtrent de moeielijkheden aan de uitvoering van het werk verbonden.

De oplossing van het vraagstuk komt in zijn eenvoudigste opzet hierop neer, dat een tunnel van ± 10 à 12 M. breedte en 4 à 5 M. hoogte moet gegraven of geboord worden, die met zijn bovenkant nog minstens een 5 M. diep komt te liggen onder het *laagste* gedeelte van den bodem onzer haven. Daar onze haven een minimum diepte van 20 voet heeft, zou de bodem van dien tunnel ongever een 20 M. onder de oppervlakte van het water komen te liggen.

Laten wij aannemen dat bij den tegenwoordigen stand der techniek van tunnelbouw het vraagstuk technisch uitvoerbaar is, dan is het zeker dat met de uitvoering toch wel jaren zullen gemoeid zijn. Het kan meevallen, maar ook leelijk tegenvallen.

Nooit zijn er proefboringen gedaan, zoodat we niet weten, of op de diepte, waar de tunnel gebouwd moet worden, of daar zand of klei, kalksteen of diabaas gevonden zal worden.

Het is zeker dat een tunnel de meest ideale, de meest afdoende en radicale oplossing van het vraagstuk onzer oeververbinding is. Doch we weten evenzeer dat de hoogste idealen meestal onbereikbaar zijn. En dan staat het voor ons ontwijfelbaar zeker vast, dat ook al is het werk van die tunnelbouw technisch mogelijk en uitvoerbaar, om de vele millioenen, die het werk zal verslinden, toch finan-

---

Constantijn, pas tot het geloof in Christus' kerk bekeerd, heeft de beteekenis van Petrus' gebeente toch wel begrepen, toen hij erboven de heerlijke basiliek met de honderd zuilen bouwde en de geslachten der XVe en XVIe eeuw, die de basiliek herbouwden in den tegenwoordigen vorm, verkondigen nog dagelijks tot hen, die de taal dezer steenen weten te verstaan, wat hen doorgloeid heeft, toen zij dit kunstgewrocht ontwierpen.

Hier staan wij bij de wieg van het christendom, bij het gebeente van den prins der Apostelen, een der eersten, die alles hebben verlaten om Hem; die de wonderen heeft gezien, gewrocht tot getuigenis Zijner Godheid en het Brood heeft aangenomen uit Zijne handen, tot het 't eerst veranderde in Zijn lichaam; die de macht heeft gekregen om te binden en te ontbinden en aan wien de sleutels der Kerk zijn toevertrouwd; tot wien het gezegd is: „weid mijne lammeren, weid mijne schapen" en „gaat en onderwijst." Die ten slotte den marteldood is gestorven op het kruis, als Christus, zijn Meester.

Dit weet gij allen, besloot onze priester, en gij hebt U dit alles maar te herinneren om op het graf der beide Apostelen den eed van trouw te hernieuwen, welke gij op het Evangelieboek hebt bezworen en om het nieuw bezworen Geloof, dat van U en van heel uw geslacht, onder de hoede te stellen der twee eerste herders, rechtstreeks van God aan ons menschen gegeven.

Toen zweeg hij. En het was stil om ons heen. Hij had ons de oogen geopend en wij schouwden blij en dankbaar voor ons heen. Toen ik den volgenden morgen aan het graf van St. Pieter kwam, zat er mijn neef al in gebed verzonken. Hij had in Rome gevonden, wat hij er, slechts ten halve bewust, gezocht had en hij dronk het nu in, dronk het in zijn ziel, de genade der verlevendiging van het Geloof, door de voorspraak der heilige Apostelen op hun graf verkregen.

En plots dacht ik aan 'n ander, die hier het Geloof gevonden heeft aan den beschermer van ons gilde, LOUIS VEUILLOT, wiens bekeeringsgeschiedenis aan dit Apostelengraf haar schoonste bladzijden heeft geschreven in zijn *Parfum de Rome.*

Je servirai mon église, had hij hier eens gezworen, in zijn jongen tijd, vlak na zijn bekeering. En toen hij hier later was teruggekeerd, moegewerkt, zijn leven verbruikt in hartstochtelijken kamp voor zijn Kerk, heeft hij er met kinderlijken eenvoud gebeden: *al-je bien servi mon église?* Heilige Apostelen, hoe heb ik mijn Kerk gediend? Heb ik al mijne krachten Haar gegeven? En steeds om Haar en voor Haar?

Ach, konden wij allen daarop het antwoord geven van VEUILLOT....

Mijn neef en ik drukten elkander zwijgend de hand, toen wij uit St. Pieter kwamen.

(*De Gelderlander*)

tieel, dus practisch, een utopie en onbereikbaar is.

Laten we ons havenverkeer niet overschatten en gaan vergelijken met dat over de Hudsonrivier in New-York. Wij maken ons daarmede eenvoudig belachelijk.

Stellen wij ons tevreden met wat bereikbaar is en den bestaanden toestand aanmerkelijk verbetert. Dan krijgen wij door een geregelden Ferrydienst (volgens de nieuwe constructie) een Ferryboot naast of op de plaats van de tegenwoordige Emmabrug en desnoods nog een tweede tegenover de Havenstraat en hoek Waaigat.

Steden als Amsterdam en Rotterdam doen het daarmee. Er zij bevinden zich er wel bij. Waarom zou een dergelijke oververbinding voor onze haven niet deugen? Laten we niet hooger willen springen dan onze polsstok reikt.

Berichten uit de Kolonie.

Welkom.

Donderdagmorgen is Z. D. H. Mgr. M. G. VUYLSTEKE met zijn reisgezel Pater L. TOLENAAR, met de *Ina Vanterpool* van hun reis naar de Bovenwindsche eilanden teruggekeerd.

— Met de Duitsche boot SS. *Galicia* kwam de Heer N. BRANTJES, zoon van den Gouverneur, hier aan om zijn vacantiedagen hier door te brengen.

— Met het SS. *Stuyvesant* arriveerden hier Woensdagavond de Heer en Mevrouw Mr. Ch. DE LA TRY ELLIS, terugkeerend van hun verlof naar Holland.

Goede Reis.

Met het SS. *Galicia* is de Heer LINDOR KWARTSZ via Colon naar Cuba vertrokken om zijn opdracht van het Gouvernement te volbrengen.

Schadevergoeding aan reederijen.

Naar wij vernemen, heeft de Nederlandsche regeering eenigen tijd geleden f 3.150.000 betaald als schadevergoeding aan 13 Rotterdamsche en Amsterdamsche reederijen voor de requireering van 31 schepen in 1917.

De verdeeling van dit bedrag heeft geen enkele moeilijkheid opgeleverd. De Holland-Amerika-lijn heeft er 700.000 gld. van ontvangen. *(N. R. Ct.)*

De Koninklijke.

In de 28 Mei gehouden vergadering van commissarissen van de *Kon. Ned. Maatschappij tot Exploitatie van petroleumbronnen in Ned.-Indië* werd besloten aan de algemeene vergadering van aandeelhouders voor te stellen over het boekjaar 1924, behalve het reeds uitgekeerde interim dividend van 10 pCt. over het kapitaal van f. 321.457.000 alsnog over het inmiddels tot f. 402,451.000 vergroote kapitaal een dividend van 13 pCt. uit te keeren.

Ontvangen

van den Heer Emilio L. Henriquez alhier twee brochures: *The licenses & general Insurance Co. Ltd.* waarvan de Heer E. H. agent is.

Auto-ongelukken.

Zaterdag avond is een straatbengel, d[illegible]woonte heeft achter op de au[illegible]gen, toen hij op een truck wilde sp[illegible]daarvan afgevallen. Met een niet gevaarlijk wonde in het gezicht werd hij buiten kennis opgenomen en naar het Gasthuis gebracht, waar hij bleek een hersenschudding te hebben beloopen. Eerst in de laatste dagen is hij weer een beetje bij kennis gekomen.

— Zondag namiddag 6 uur is een jongen van 9 jaar, die voor een blaffenden hond wegvluchtte, door een auto aangereden. De jongen brak zijn dijbeen. Beide ongelukken hadden plaats in de Breedestraat van Otrabanda.

Alastrim.

Dr. DERKS, Chef van den Geneeskundigen Dienst maakte bij advertentie deze week Woensdag bekend, dat de quarantaine van New Port (Sta Barbara) dien dag was opgeheven en de bezettingspost van militairen weer naar de stad was teruggekeerd.

Woensdag zijn er 14 patienten aan alastrim, die op *Mundo Nobo* waren geisoleerd, ontslagen, doch tegelijk werden er 7 nieuwe heengebracht, waarvan twee alle kenteekenen droegen door de ziekte te zijn aangetast, de anderen wonend in hetzelfde huis, werden tegelijk in observatie genomen. Ook Donderdag is nog een lijder opgenomen met een paar anderen ter observatie.

Isla.

Er is al eenige gunstige verandering gekomen in de petroleumaanvoer uit Maracaibo. De oorzaak van de stagnatie in de vorige week was een werkstaking van de peons in de olievelden, die twee bolivar loon per dag meer vroegen. Die staking is geëindigd. Deze week vertrokken weer twee tankbooten per dag naar Maracaibo.

—Volgens een gerucht, dat we dezer dagen opvingen, schijnt er in de komende dagen de aanboring van een rijk vloeiende (spuiter) oliebron verwacht te worden. Mocht dit bewaarheid worden, dan zal ook de toevoer van olie op meer ruime schaal kunnen plaats vinden.

—De tankboot *Marsella* is Donderdag uit het dok te Trinidad in onze haven teruggekeerd.

Officieele Berichten.

De fuselier Theodorus van Hek is eervol ontheven van zijne verdere werkzaamstelling bij de politie.

De persoon van Martines Victor Susana is benoemd tot tijd. agent van politie 2e klasse.

Aan de vakonderwijzeres, Mej. L. Meyer, is wegens meer dan 10 jaren onafgebroken dienst, een jaar verlof naar Nederland verleend.

Mej. S. A. M. Neuman is van de Emmaschool naar de Wilhelminaschool overgeplaatst en de heer C. M. L. Maduro van de Hendrikschool naar de Emmaschool. De heer C. W. Doesburg is tijdl. werkzaam gesteld aan de Hendrikschool als onderwijzer 3e klasse.

De heer L. C. Kwartsz is opgedragen naar Cuba te begeven teneinde de terugkeer van de Curaçaosche arbeiders aldaar te regelen.

Aan den heer Gerard de Veer op Aruba is vergunning verleend tot exploratie van de territoriale wateren van de eilanden Curaçao, Aruba en Bonaire naar sponzen.

Aan den schrijver ten postkantore alhier, C. L. Helmyr, is op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Mej. Olga L. Henriquez is definitief benoemd tot schrijver op Aruba.

De Petroleum-film.

Tot ons genoegen kunnen wij mededeelen, dat de bekende film van *De Bataafsche* betreffende het Petroleumbedrijf in Nederlandsch Oost-Indië met de *Stuyvesant* op Curaçao is aangekomen.

Deze film zal heden avond gegeven worden voor de *employées* en Dinsdag a.s. voor *genoodigden*, waarvoor de kaarten reeds zijn verzonden, terwijl Woensdag nog eene voorstelling zal plaats hebben, waarvoor een beperkt aantal kaarten voor *belangstellenden* verkrijgbaar is gesteld bij de HH. C. Winkel & Zonen en de HH. Ellis & Dania, verkoopsagenten van onze Maatschappij.

Extra booten zullen op deze avonden van Punda en Otrabanda afvaren om 7.30 en 7.45 en van Negropont na afloop der voorstelling.

Een zilveren feest

A. s. Maandag 20 Juli viert de Eerw. Zuster REMIGIA haar zilveren Professiefeest op *Zaquitó*, het Leprozenhuis. Gewoonlijk vieren de Zusters van *Monte Cristo* en *Zaquito* dit feest in het Gasthuis. Ditmaal wordt daarop een uitzondering gemaakt, daar de zieken van *Zaquitó* zelf verzocht hebben, dat dit feest van de goede Zuster REMIGIA, die reeds bijna zes jaar aldaar werkzaam is, aldaar zou gevierd worden.

De Eerw. Zr. M. REMIGIA (in de wereld: Mej. Pa. van Laanen) is geboren te Gemert 13 Febr. 1875. Trad in het klooster der Gasthuiszusters van Breda den 27 April 1898, werd geprofest 20 Juli 1900. Het volgend jaar 1 Juni 1901 zette zij op Curaçao voet aan wal en was sindsdien zonder onderbreking in de missie werkzaam eerst in het Gasthuis en *Monte Cristo* en nu de laatste jaren op *Zaquito.*

Niet allen waardeeren het, velen begrijpen het zelfs niet, welk een leven van groote opoffering en zelfverloochening zulk een leven van een zuster in den dienst van verpleging van zieken, en meer nog van krankzinnigen en vooral van melaatschen beteekent.

Toen 30 jaar geleden een 6 tal zusters van liefde uit het klooster van Tilburg zich aan den dienst der melaatschen gingen wijden in de kolonie Suriname, ontbood Hare Majesteit Koningin Emma die zes zusters bij zich te Tilburg, om Hare hooge bewondering en waardering uit te spreken voor het opofferend werk, dat zij in Suriname gingen aanvaarden.

Een voortdurend dagelijksche offer wordt van die Zusters gevraagd, dat zij met edelmoedigheid brengen. Doch alleen een buitengewone kracht van boven, door de genade Gods en het H. Gefoof gesterkt wordt zulk een offer gebracht en mogelijk gemaakt.

Dat vooral waardeeren wij ook in de Zuster REMIGIA op dezen feestdag. Terwijl wij haar op dezen dag gelukwenschen, bidden wij den Algoeden God dat Hij haar krachten sterke om nog jaren lang met dezelfde edelmoedigheid dat leven van opoffering te kunnen brengen.

ALLERLEI.

Wat is een Nixic?

Het schijnt nu al zoover gekomen te zijn, dat de Amerikanen — we bedoelen de bewoners der Ver. Staten, hun eigen taal niet meer verstaan. Het wordt trouwens voor ons, die nog min of meer in den waan verkeeren, dat Amerikaansch hetzelfde als Engelsch zou zijn, steeds moeilijker den weg te vinden in die opgroeiende taal daar aan den overkant.

Met een gewoon Engelsch woordenboek komt men er lang niet meer.

En wanneer we dan ook het woord „Nixic" gaan opzoeken, vinden we niets dan een.... watergeest.

Maar het antwoord, dat we in een Amerikaansch blad vinden, luidt geheel anders. Daaruit blijkt, dat onder *nixics* niet anders worden verstaan, dan onbestelbare brieven, die door de post geopend zijn om te kijken of uit den inhoud misschien op te maken valt, wat het juiste adres of wie de afzender is.

Wanneer namelijk een brief niet kan bezorgd worden en het adres van den afzender er evenmin buitenop staat, gaat hij naar het post-hospitaal. Hij wordt open gemaakt en gelezen. Men versta ons wel: dit gebeurt in Amerika, niet bij ons of in andere landen.

Wanneer dan nog niet duidelijk wordt, wie hem moet hebben of wie hem zond, dan gaat hij naar het brievenkerkhof en wordt vernietigd.

Vindt men het goede adres, dan vervolgt de brief zijn reis.

En als enkel de afzender wordt ontdekt, dan zendt de post den brief aan dezen terug met op de envelope een roode stempel, die in groote letters het woord *Nixic* te zien geeft.

Hoe vaak zulke gevallen wel voorkomen, kan blijken uit het feit, dat enkel in de stad Chicago geregeld vierhonderd postambtenaren bezig zijn met het behandelen van *nixics*. En in het vorig jaar bleven in de Ver. Staten niet minder dan een en twintig millioen brieven over, welke men niet bestellen, noch terug zenden kon bij gebrek aan eenig adres.

Daarin werden 55,000 dollar aan papiergeld gevonden, 12,000 dollar aan postzegels voor antwoord, dat nooit zou worden gegeven en drie millioen dollar in cheques, welke nimmer hun bestemming zouden bereiken.

Min of meer slordig schijnen die Amerikanen in hun haastig zakenleven wel te wezen.

Doch we weten nu in elk geval, wat er gebeurd is, wanneer we uit de Ver. Staten een *nixic* krijgen.

Een middel om niet oud te worden.

Ik zie, zegt een menschenkenner heel wat oude lieden, maar ook heel wat verschil tusschen den eenen grijsaard en den ander. Sommigen vertoonen een treffend beeld van een algeheel verval, anderen zijn jeugdig gebleven, ja, jeugdig — ik weet geen ander en beter woord, om uit te drukken wat ik bedoel. De laatsten zijn gewoonlijk diegenen, die hun geest aan eenige werkzaamheid zijn blijven gewennen; de eersten de zoodanigen, die hun geest hebben verwaarloosd. Bonstetten, een der jeugdigste grijsaards, die ooit hebben geleefd, zegt hieromtrent: „Gewen u aan gedachteloos voortleven; onthoud u van allen gezetten arbeid; doe uw best nergens uw aandacht bij te bepalen, rond te kijken zonder te zien en te praten zonder te denken; laat u uit verveling leiden door elken gril, en gij zult de snelste vorderingen maken, die gij maar wenschen kunt, in een volslagen stompzinnigheid. Het is een eigenschap van den ouderdom, dat hij al de gebreken van het lichaam en van den geest maar te meer doet uitkomen en zoodoende een caricatuur van ons tracht te maken. Er is maar één zaak, die dit inzinken van onze hoedanigheden en krachten kan voorkomen, en dat is oefening van den geest. Zonder deze daalt men met een heir van smarten en lasten in het graf." Bonstetten verzet zich met alle kracht tegen uitdrukkingen als: „'t Is nu te laat; ik ben te oud; waartoe zou het dienen; 't is de moeite niet meer waard, enz." Zij ontleenen hare oorsprong aan een ongeoorloofde vrees voor den dood. 't Is waar, er is alle kans, dat gij niet zult voltooien wat gij begint; maar is het gansche leven niet een beginnen en hopen en een overgeven van uw winsten aan anderen, die op hun beurt er mee woekeren zullen? En wanneer werkzaamheid en oefening des geestes, belangstelling en liefde iemand jong houden — is dit zegen niet op zichzelf reeds genoeg?

Ongetwijfeld zijn de opmerkingen van bovengenoemden menschenkenner de overweging ten vollen waard.

Wanneer iemand op hoogen leeftijd een jong hart mag behouden, komen de gerijpte vruchten van levenswijsheid en levenservaring de omgeving het meest ten goede.

En vooral dan, wanneer de grijsaard die eeuwige jeugd mag bezitten, waarvan Gods Woord spreekt in Ps. 92, mag in bijzonderen zin van een gezegenden ouderdom gesproken worden.

Admiraal-priester.

De Fransche vice-admiraal MALCOR is in Carthago priester gewijd, na eerst natuurlijk zijn theologische studies volbracht en de kleinere wijdingen ontvangen te hebben. MALCOR wordt missionaris. Hij is 61 jaar oud. In 1881 nam hij dienst bij de Fransche vloot. In 1910 werd hij bevorderd tot vice-admiraal. Malcor is commandeur in de orde van het Legioen van Eer.

Drukke scheepvaart.

Zaterdag vóór Pinksteren waren er twintig extra treinen noodig om ongeveer zesduizend transatlantische passagiers naar en van Southampton te vervoeren. De *Majestic* en de *Leviathan*, die New-York op denzelfden dag verlieten en Zatermiddag te Southampton aankwamen, brachten elk meer dan duizend reizigers aan.

Elf schepen met een gezamenlijke tonnemaat van ongeveer 400.000 ton werden behandeld. Het eerste was de *Melitta (Canadian Pacific)*, die om vijf uur 's ochends naar Antwerpen vertrok, het laatste de *Balmoral Castle*, die laat in den middag naar de Kaap wegstevende.

Wanneer U zich op reis begeeft en U met gemak en goedkoop wil reizen, koop dan

CREDIETBRIEVEN

EN

TRAVELER'S CHECKS

VAN

The National City Bank of New-York,

BIJ

MORRIS E. CURIEL & SONS,

Afdeeling Bankzaken.

In de Botica Nacional

van Edmund Jacobsen

is verkrijgbaar:

Chocolade van de Fabrikanten Pascall, Fry Cadbury en Reichardt, per pond en in Fantasiedoosjes, Caramels, zure bonbons, bitter- en melkchocolade, in tabletten en rollen, alle soorten beschuiten in blikken en per pond, verschillende soorten van wijnen, *Fransche* roode wijn St. Estèphe, Graves, St. Emilion, Haut Médoc, Pommard, Champagne Carte rouge en blanche, *Italiaansche* Vermouth, Ganica wit en geel, Moscato, Pasto, *Spaansche* wijnen Oude Jerez, Malaga, Madeira, Moscatel en Portwijn, Staalwijn, Whisky King George en John Walker, Cognac Hennesey, *Likeuren*, echte Curaçao-Likeur, Citroenbitter, Cherry Cordial, Anis de la Cepa, Ponche Crema, Advocaat, Crême de Cacao, alle soorten van Sigaren en Cigaretten, groote keuze van Parfumeriën, Eau de Cologne, etc., etc., Poeder en Zeepen.

THE NEW ZEALAND SHIPPING COMPANY LTD.

FEDERAL STEAM NAVIGATION Co., LTD.

S.S. "ROTORUA"

This comfortable, magnificent and rapid Steamer will arrive here on the **20th. July, 1925**, leaving on the same day **Direct** for **Southampton. Only** a few **First** and **Third** Class Cabins and Berths available. Passengers desirous of availing themselves of this splendid opportunity, will please apply to the undersigned with some anticipation to the arrival of abovenamed Steamer.

RATES of PASSAGES from CURAÇAO to SOUTHAMTON:
FIRST CLASS — £ 55-0-0 THIRD CLASS — £ 20-0-0

S.S. "TONGARIRO"

Abovenamed **Cargo** Steamer is expected to arrive here on the 23rd. July, 1925, leaving on same day, **DIRECT for LONDON**, but does not admit Passengers.

Both Steamers will accept **MAILS**, through the **Post Office**, for **Europe**.

For further particulars please apply to:

J. & D. JESURUN
Agents.

3—3

DIT
merk en
geen ander
BLIKGROENTEN
merk
„MOLEN"
fabrikaat der firma
TIELEMAN & DROS-LEIDEN

DOPERWTEN

Agenten: MENSING & Co.

Met het S.S. Crijnssen is wederom een nieuwe voorraad aangekomen.

WASCANA

Het schitterendste en meest gezochte sigarenfabrikaat in Holland en Ned. Oost-Indië is dat van de Sigarenfabriek „**Wascana**," KAMPEN (Holland)
Vertegenwoordigers voor CURAÇAO: MENSING & Co.

Compañia Trasatlantica

El Vapor

„BUENOS AIRES"

se espera del Pacífico via Colon y Pto Colombia alrededor del 27 de Junio y seguirá el mismo día a Pto. Cabello, La Guaira, San Juan Tenerife, Cadiz y Barcelona,

El vapor

„LEON XIII"

se espera el 12 de Junio de Europa via Cuba y Venezuela, para seguir el mismo dia al Pacífico via Pto Colombia y Colon.

Ambos vapores aceptan carga i pasajeros.

Los Agentes.

S. E. L. MADURO & SONS.

SOLE IMPORTERS:
MENSING & Co.

Te Koop

bij den Heer **R. Th. Palm** *twee tweedehands piano's zoo goed als nieuw.*

Merk: Rachals en Pleyel.

3 *Yzerstraat. 40. Otrabanda*

Agenten: MENSING & Co.

MOUSON'S

Dental Creams,

zuiver en verfrisschend van smaak.

en

Shaving Sticks

aangenaam en verzachtend voor de huid. 4-5

Overal verkrijgbaar.

Met de laatste boot een grooten voorraad ontvangen.

Agenten: MENSING & Co.

GOEDKOOP, DUURKOOP.

DUBBELE KROON

GENEVER

van

BLANKENHEYM & NOLET'S

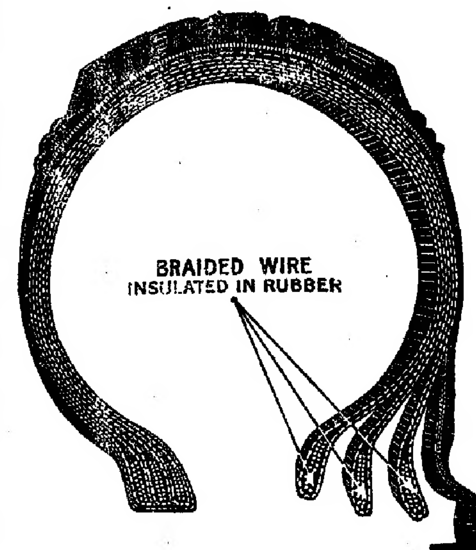
Distilleerderij

geeft het beste artikel en den vollen inhoud.

4 **Wat geven anderen ¿** 6—13

The New Kelly Flexible Cord

Kelly Springfield Tire Co.

THE construction of the Kelly Flexible Cord is different from that of any other tire on the market. It is this difference—the building of the bead as an integral part of the tire instead of as a separate unit fastened in—that for the first time makes possible a tire that is *both* rugged *and* flexible. The ruggedness means mileage. The flexibility means easy riding. That is why the Flexible Cord is by far the best tire Kelly has ever built.

MADURO Jr. Co. (dealers)

2—3 Curaçao.

HULSTKAMP-JENEVER IS DE BESTE.

HULSTKAMP'S

OUDE GENEVER

Vertegenwoordigers: MENSING & Co.

Billijke prijzen — **Prompte bediening**

Wilt gij goed en goedkoop rooken ? ? ?

koopt dan uwe sigaren bij

ELLIS & DANIA.

Ook kunt u daar van alles krijgen tegen zeer lage prijzen.

De winkel, die goedkooper dan 't goedkoopst verkoopt.

Komt en overtuigt u, of

bel Telefoon No. 423.

PARA [illegible] COREA, AMENORREA, NEURASTENIA, MAL DE BRIGHT Y CONVALECENCIA DE LA GRIPE, DE PULMONÍA Y DE FIEBRE TIFOIDEA.

Mensing & C°.

Vertegenwoordigers.

JARABE DE AMBROZOIN

TOS
BRONQUITIS ASMA.
LARINGITIS

JARABE DE

TOS FERINA
TUBERCULOSIS
AFECCIONES RESPIRATORIAS

AMBROZOIN — AMBROZOIN

AMBROZOIN

ALIVIA LA TOS Y LA RESPIRACION DIFICULTOSA, ESTIMULA LA EXPECTORACION, ALIVIA LA INFLAMACION REPRIME LOS SUDORES NOCTURNOS, FORTALECE LA RESPIRACION Y DOMINA EL DESASOSIEGO.

JARABE DE AMBROZOIN

AMERICAN APOTHECARIES COMPANY, New York.

DODGE BROTHERS

SPECIAL

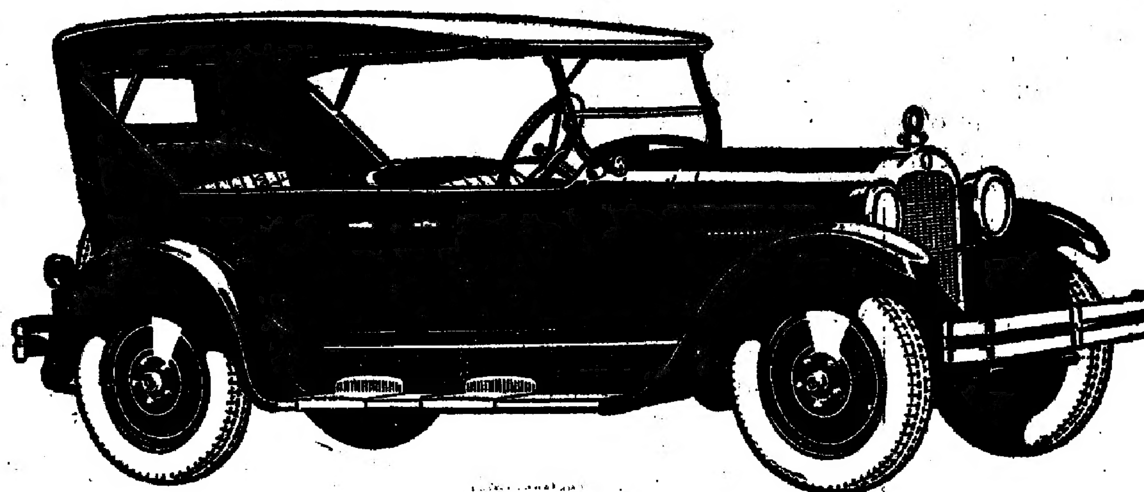
TOURING CAR

A family vehicle in the best sense of the word.

Economical to own, easy to drive, comfortable to ride in and smartly equipped with many attractive special features.

MADURO Jr. & Co. (dealers)

Curaçao.

2—3